

Domstolens dom (Første Afdeling) af 26. marts 2020 — straffesag mod AP (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Riigikohus — Estland)

(Sag C-2/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – rammeafgørelse 2008/947/RIA – gensidig anerkendelse af domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn – anvendelsesområde – dom om idømmelse af en betinget frihedsstraf – tilsynsforanstaltning – pligt til ikke at begå ny strafbar handling – lovbestemt pligt)

(2020/C 215/19)

Processprog: estisk

Den forelæggende ret

Riigikohus

Part i hovedsagen

AP

Konklusion

Artikel 1, stk. 2, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, litra d), i Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner skal fortolkes således, at anerkendelse af en dom, hvorved der idømmes en frihedsstraf, hvis fuldbyrdelse udsættes alene på betingelse af overholdelsen af en lovbestemt pligt til ikke at begå nogen ny strafbar handling i prøvetiden, er omfattet af denne rammeafgørelses anvendelsesområde, for så vidt som denne lovbestemte pligt fremgår af denne dom eller af en afgørelse om prøvetid med tilsyn, der er truffet på grundlag af nævnte dom, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 93 af 11.3.2019.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 26. marts 2020 — JC mod Kreissparkasse Saarlouis (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Saarbrücken — Tyskland)

(Sag C-66/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 2008/48/EF – forbrugerkreditaftaler – fortrydelsesret – frist for udøvelse af denne ret – krav med hensyn til de oplysninger, der skal angives i aftalen – angivelse af oplysninger, der alene henviser til en række nationale bestemmelser)

(2020/C 215/20)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Saarbrücken

Parter i hovedsagen

Sagsøger: JC

Sagsøgt: Kreissparkasse Saarlouis

Konklusion

- 1) Artikel 10, stk. 2, litra p), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF skal fortolkes således, at blandt de oplysninger, der i henhold til denne bestemmelse klart og koncist skal angives i en kreditaftale, indgår metoden til beregning af fortrydelsesfristen i direktivets artikel 14, stk. 1, andet afsnit.
- 2) Artikel 10, stk. 2, litra p), i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at der i en kreditaftale hvad angår de i dette direktivs artikel 10 omhandlede oplysninger henvises til en national bestemmelse, som igen henviser til andre bestemmelser i den berørte medlemsstats lovgivning.

(¹) EUT C 139 af 15.4.2019.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 11. marts 2020 — San Domenico Vetraria SpA mod Agenzia delle Entrate (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien)

(Sag C-94/19) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – fiskale bestemmelser – merværdiafgift (moms) – sjette direktiv 77/388/EØF – artikel 2 og 6 – anvendelsesområde – afgiftspligtige transaktioner – levering af tjenesteydelser mod vederlag – udstationering af et moderselskabs personale ved dets datterselskab – datterselskabets betaling begrænset til de afholdte udgifter)

(2020/C 215/21)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte suprema di cassazione

Parter i hovedsagen

Sagsøger: San Domenico Vetraria SpA

Sagsøgt: Agenzia delle Entrate

Procesdeltager: Ministero dell'Economia e delle Finanze

Konklusion

Artikel 2, nr. 1), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, hvorefter udlån eller udstationering af personale fra et moderselskab til et datterselskab, såfremt de foretages mod godtgørelse af alene de hermed forbundne omkostninger, ikke anses for afgiftsmæssigt relevante, for så vidt som de beløb, der betales af datterselskabet til moderselskabet, og disse udlån eller udstationeringer er indbyrdes betingede af hinanden.

(¹) EUT C 182 af 27.5.2019.